

[Undervisningsministeren.]

ikke blot drive forskning, men skal også indsamle og formidle informationer om grænseregionernes problemer.

Grænseregionsproblemerne har både lokal og national interesse; lokalt fordi det er grænseregionens befolkning og erhvervsliv, der umiddelbart er berørt af regionens problemer, nationalt fordi de centrale myndigheder (politiske og administrative) selvsagt har en interesse i og en forpligtelse til at bidrage til løsningen af disse problemer. Det har derfor efter min opfattelse været en naturlig forudsætning, at Institut for grænseregionsforskning burde etableres med tilskud såvel fra Sønderjyllands amtsråd som fra staten. Jeg har med tilfredshed modtaget oplysning om, at amtsrådet har besluttet at yde tilskud til instituttets etablering og drift.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at instituttet i første omgang søges etableret for en 5-årig periode, således at der inden udløbet heraf skal foretages en bedømmelse af instituttets virksomhed. Spørgsmålet om ydelse af statstilskud til instituttet vil blive forelagt for folketingets finansudvalg.

Med hensyn til de i begrundelsen til spørgsmålet stillede yderligere spørgsmål kan jeg oplyse, at der ikke under drøftelserne om instituttets oprettelse har været peget på navngivne personer som leder af instituttet. Stillingen som direktør for instituttet forudsættes i øvrigt oplået og ansøgerne underkastet en faglig bedømmelse. Der har ikke under drøftelserne mellem Sønderjyllands amtsråd og undervisningsministeriet været nævnt noget om Folkehjems økonomi. En placering af instituttet i lokaler i Folkehjem forekommer mig imidlertid helt naturlig, og der forudsættes på normal måde indgået lejekontrakt mellem Folkehjem og instituttet herom.

Jeg finder i øvrigt anledning til at tage afstand fra påstandene i begrundelsen om, at „et forskningsinstitut traditionen tro vil rode og snage i en masse ting, som i dag ikke er problemer, men som ganske givet vil blive det til stor skade i grænselandet“, og at grænseforskningsinstituttet må betragtes „som pengespild og ødelæggende for et afslappet forhold mellem mindretallene nord og syd for grænsen.“ Jeg skal blot anføre, at mindretalsproblemer kun er en mindre del

af grænseregionsproblemerne, samt at Sønderjyllands amtsråds aktive deltagelse i bestyrelsen for instituttet for mig er tilstrækkelig garanti for, at instituttet vil komme til at virke til gavn for grænselandet.

Af Voigt (FP) til undervisningsministeren (6/11 75):

„Ministeren bedes oplyse prisen på, hvad det har kostet skatteborgerne, at nordisk institut ved Odense universitet har fundet frem til, at det mest anvendte drengenavn er Peter, og at det mest anvendte pigenavn er Anne?“

(Spm. nr. 84).

Begrundelse.

Det kan naturligvis være morsomt for en snæver kreds at vide, at det såkaldte gode borgerskab yderst sjældent vælger navne, som arbejderklassen gerne benytter, og at folk med folkeskoleuddannelse og en ikke-boglig erhvervsuddannelse ikke er så traditionsbundne på det område som mennesker med det, man almindeligvis kalder en højere uddannelse.

Det kan også være vanvittig morsomt at vide for disse forskningsmennesker, at i 1945 blev de fleste piger kaldt Lis, Birgit og Lene, og i 1955 var det Pia, Birgitte og Birgit, samt ikke at forglemme 1965, hvor pigerne helst skulle hedde Gitte, Bettina og Anne.

I samme årstal var de populæreste drenge navne Erik, Jørgen, Ole, Jan, Kim, Per, Henrik, Lars og Peter.

Dette er efter min opfattelse en meningsløs måde at sjuske med borgernes penge på, og jeg vil tillade mig at mene, at ministeren efter en nøjere gennemtænkning vil komme til samme sunde opfattelse.

Den slags undersøgelser må være et rent hobbyanliggende for egne penge.

Flotte standpunkter og undersøgelser for andres penge er ikke en bønne værd.

Jeg kan meddele ministeren, at ovenstående stod at læse i Jyllands-Posten for den 5. november 1975.

Undervisningsminister *Ritt Bjerregaards* svar (14/11 75):

Ca. 6.000 kr. Jeg skal i øvrigt henvise til mit skriftlige svar af 23. april 1975 på hr.